

[Elgaard.]

end at helbrede, eller for at udtrykke det i forbindelse med det, vi her drøfter: det er vigtigere at forhindre en krig end at håbe på befrielse efter en krig.

Det radikale venstre gør efter mit skøn vort land en dårlig tjeneste ved på et sådant grundlag at sprede mistillid, jeg tør næsten sige svække den tillid, som den altovervejende del af den danske befolkning nærer til pagten. Jeg vil gerne sige så stilfærdigt, jeg kan, til det radikale venstre, at det, vi taler om her, er vort lands sikkerhedsproblem, og vort lands sikkerhedsproblem har en så alvorlig baggrund, at jeg synes, det ikke burde kunne lade sig gøre, at et demokratisk parti her i tinget til trods for, at det har accepteret vor tiltræden af Atlantpagten på den måde, at det har affundet sig dermed, forsøger at vække den dybeste mistro overfor denne pagt.

Det ærede medlem mente, at det særlig sårbare spørgsmål om beherskelse af Dardanellerne ved indsejlingen til Det sorte Hav medførte en forøget risiko for Danmark, når Grækenland og Tyrkiet optages i Atlantpagten. Tror det ærede medlem virkelig, at den politiske situation, som ville opstå i tilfælde af et angreb på Dardanellerne, ville være stort anderledes, hvis Tyrkiet ikke var medlem af Atlantpagten? Ville det ikke netop være FN's pligt ifølge pagten at standse et sådant angreb, og hvis det ikke standses ved en forhandling indenfor FN's rammer, ville det da ikke være medlemsstaternes pligt at skride ind overfor et sådant angreb i henhold til den artikel, jeg før citerede, ganske som FN-staterne greb ind overfor angrebet i Korea? Ville det ærede medlem virkelig opfatte den øvrige verdens forpligtelser overfor et sådant angreb som noget, med hensyn til hvilket man kunne vaske sine hænder under henvisning til, at det overfaldne land jo ikke var medlem af den nordatlantiske pagt?

Den ærede radikale ordfører tilhører, det siger jeg uden begrænsning, ubestrideligt et af Danmarks demokratiske partier, men demokratiet er også udtryk for en solidaritet ikke blot indenfor det enkelte land, men også i det mellemfolkelige samfund. Det radikale venstre er mig bekendt blandt dem, der ofte med vægt har kritiseret anvendelsen af vetoet i FN. I en fri sammenslutning af frie nationer, som Atlantpagtorganisationen er, ganske på samme måde som FN, må afgørelser træffes. Disse afgørelser må fremgå af en forhandling og en fri meningsudveksling, således som tilfældet var i Ottawa. Vil det radikale venstre da for ramme alvor mene,

at det havde været stemmende med demokratisk tankegang, om vore forhandlere efter at have udtrykt deres mening og efter at være overbevist om, at samtlige andre lande tiltrådte forslaget om de to landes optagelse, havde anvendt deres ubetingede ret til at nedlægge veto, når deres velovervejede argumenter ikke havde kunnet ændre noget andet lands standpunkt, men tværtimod land efter land, der tidligere havde haft de samme betæneligheder som Danmark, havde ændret sin stilling?

Det radikale venstre har ved andre lejligheder erkendt, som jeg allerede har nævnt, at Atlantpagten nu er en af dansk udenrigspolitikens grundpiller, og at der herved intet kan ændres på nuværende tidspunkt. Vil da det radikale venstre ønske, at landet alligevel skal føre en udenrigspolitik, som stiller Danmark udenfor pagten? Hvis dette er meningen, synes jeg, at det radikale venstres ærede ordfører skylder at sige dette klart ved denne forhandling. Den radikale ordfører udtrykte sig ikke i denne retning med samme utvetydighed som ordføreren for det kommunistiske parti, og det finder jeg ikke alene forståeligt, men også rimeligt. Den kommunistiske ordførers tale, jeg kan næsten kalde den utrolig, skal jeg ikke spilde mange ord på; at det kommunistiske parti intet har at bidrage til en positiv dansk udenrigspolitik, som tjener til sikring af det danske samfund, kan ikke overraske nogen. Men det må virke forstemmende, at også i denne debat finder den kommunistiske agitation en slags indirekte støtte i det radikale venstre, selvom jeg må betragte det radikale venstres stilling som søgen efter en sandhed, som man ikke vil se i øjnene, fordi man har stirret sig blind på en verden, der sank i knæ i 1914—18 og gik til grunde i 1945. Ingen i den vestlige verden ønsker rustningerne øget en smule mere end strengt nødvendigt, og ingen her i landet ønsker det, men en bitter erfaring, som det radikale venstre altså ikke vil erkende, har lært flertallet i Danmarks rigsdag, at den fred, den afspænding, som alle ønsker, ikke kan opnås, hvis ikke styrkeforholdet i verden er således afbalanceret, at en angriber vil betænke sig mere end to gange på at bryde freden.

Den negative indstilling til løsningen af vort sikkerhedsproblem gennem en fredssikrende politik er jo nu på forskellig måde organiseret. Jeg skal her ganske se bort fra de kommunistisk dirigerede organisationer som „Fredens Tilhængere“. Men i den seneste tid er der skabt en ny organisation, der kalder sig „Komiteen til Fremme af en uafhængig dansk Udenrigspolitik“. Denne organisa-